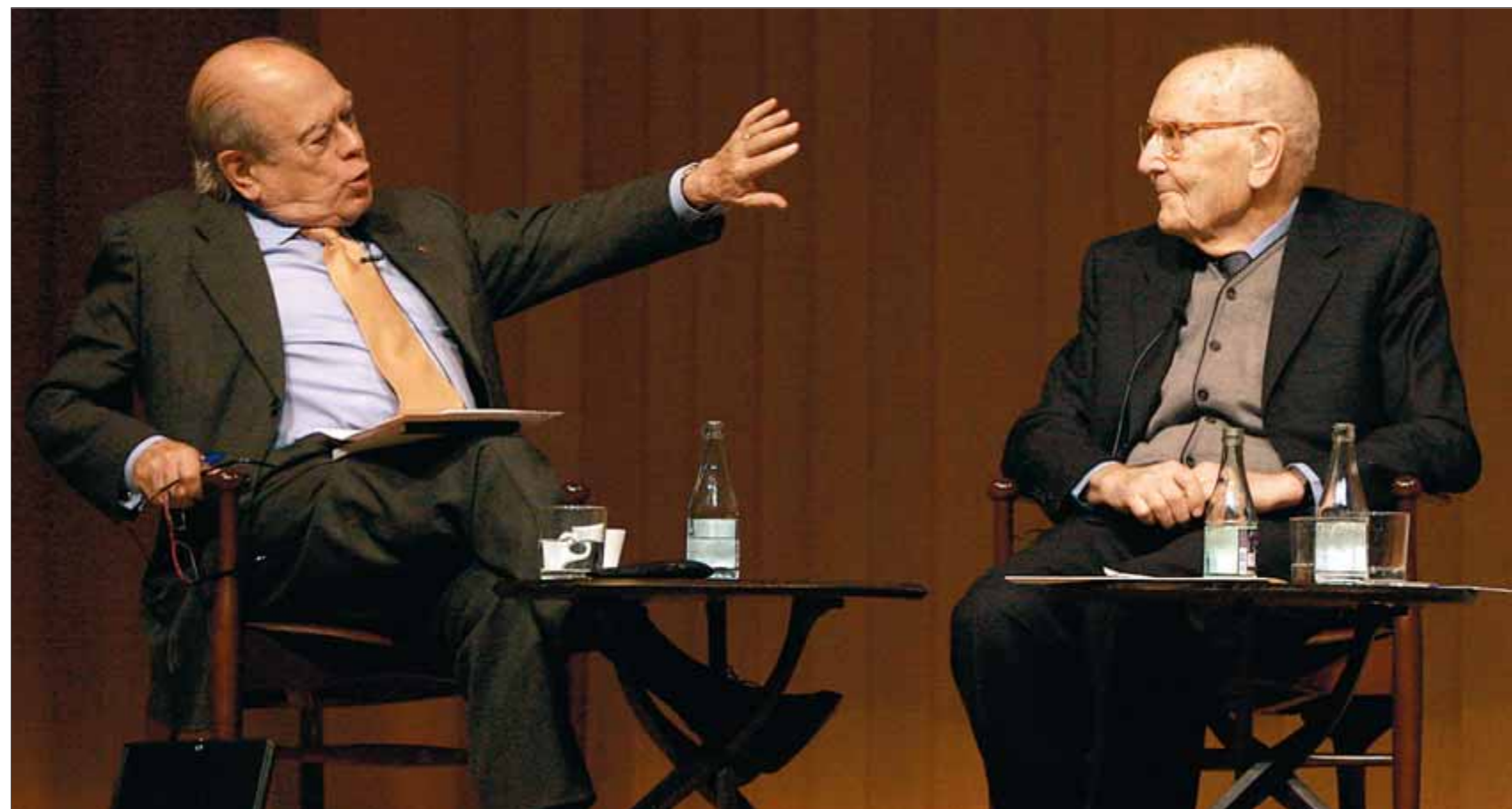

Avançament editorial: Els presidents Jordi Pujol i Heribert Barrera conversen en un llibre, moderats per Salvador Cot, sobre els mals de la societat catalana i el catalanisme

Toc d'alerta

Experiència i sinceritat

Sempre diuen d'un polític que, com menys mana, millor parla. O més clar ho fa, en definitiva. Pujol i Barrera, a la seva manera, continuen manant, com a referents. En el llibre 'Toc d'alerta' (Dèria, 2008) els dos presidents demostren que n'han vist de tots colors però que tenen receptes de futur.

L'expresident de la Generalitat Jordi Pujol i l'expresident del Parlament Heribert Barrera en ple col·loqui sobre el futur de Catalunya ■ RUTH MARIGOT

La desorientació del catalanisme, les noves estratègies, la professionalització de la política, l'extensió social del sentiment català i les simpaties que es generen a nivell internacional són algunes de les qüestions a què responen Pujol i Barrera en tres converses moderades pel director d'edicions de l'AVUI, Salvador Cot

Identitat i política

SALVADOR COT: Entrem, doncs, en l'apartat d'identitat i política. Jo crec que serà un dels que ens ocuparan més esforços i tindran més importància. I, en aquest sentit, els voldria fer una pregunta molt directa: els catalans acabarem, en un termini mitjà-llarg, sent un grup ètnic més dins del territori de Catalunya?

JORDI PUJOL: Podria ser, podria ser perfectament, en això no podem amagar el cap sota l'ala. El que passa és que si fas aquesta pregunta hi ha una pila de gent, sobretot en el món progre o bé en el món econòmic, que et dirà que això és igual.

HERIBERT BARRERA: Això podria ser perfectament, el que passa és que nosaltres fins i tot com a grup ètnic tenim complicat de subsistir perquè, a part de la llengua, no tenim cap característica interna important que ens permeti de mantenir l'especificitat. No tenim ni la insularitat d'Irlanda ni una religió pròpia com els jueus o els musulmans... I, pel que fa a la llengua, la nostra no és prou diferenciada de...

JP: ...del castellà.

HB: ...de la dominant, de l'espanyola i, a més a més, per poder mantenir-nos com un grup ètnic en el territori necessitariem canviar molt la mentalitat de la gent, perquè en la mentalitat general ac-

tual, això és el pitjor destí possible. Per damunt de tot volem una sola comunitat.

JP: Sí, però és que podria passar.

HB: Jo crec que podria passar, sí.

JP: Podria passar que hi hagués una sola societat, però mantenint característiques lingüístiques, culturals, no direm ètniques, però de fet comunitàries, diferents. Jo això, a 200 anys vista, ja no ho sé.

HB: Això ja...

JP: A 200 anys vista la pressió que hi hauria sobre aquest nucli, no ho sé. Però ara, els propers 50 anys sí que em sembla que es podria mantenir.

HB: Sí, 50 anys més segurament es mantindria perquè 50 anys vol dir...

JP: ...els que no han nascut encara.

HB: Que els que ara tenen 30 anys encara hi seran, d'aquí a 50 anys.

SC: I els sembla un escenari...

HB: ...possible?

SC: Probable. De possible segur que ho és.

HB: Jo el veig com un escenari probable.

JP: Catalunya té una cosa que és una virtut i un defecte, potser: és molt porosa, té molta porositat, tu que ets químic

ja ho saps, hi ha osmosi. Nosaltres els catalans en general hem optat per això, el problema és que en aquesta barreja els nostres, els catalanoparlants, no tenen una actitud prou militant, és a dir, no defensen la llengua...

HB: El problema és allò dels patis d'escola, encara que hi hagi majoria de catalanoparlants entre els nanos, a molts llocs parlen castellà, perquè la minoria de parla castellana s'imposa.

JP: És més natural.

HB: I perquè hi ha el cinema...

JP: ...i la televisió.

HB: I la televisió i la ràdio, això explica aquesta preferència castellana, aquest és el problema. A més, crec que el que complica bastant les coses és que és més difícil d'integrar un llatinoamericà que no pas un andalús. ■

“El que complica bastant les coses és que és més difícil d'integrar un llatinoamericà que un andalús” (Heribert Barrera)